

*Катрин
Елиът*

Провинциална любов

ЕРА

1

Ако трябва да съм откровена, понякога ми се е случвало да си фантазирам, че Фил е умрял. Не че съм го мислила сериозно, винаги е било между другото и най-добронамерено, като четвъртък сутрин в „Сейнсбъри“ – даваш си поръчката и я чакаш в събота. Не съм кроила планове как да гушне букета, само докато притичвах до магазина или шофирах към детската градина да прибера Клеми, или пък вечер, преди да заспя, мислех за това. Както прави отегчена до смърт жена с две малки деца, омъжена прекалено дълго за човек, който за нищо на света не би могъл да се нарече забавен и добър.

Няма какво да си кривя душата, мисълта цялата къща да бъде само за мен определено ме изкушаваше. Мечтаех да се отърва от противните кожени дивани в цвят, напомнящ стомашно разстройство, да не ги чистя всеки ден с два различни накрайника на прахосмукачката, треперейки от страх, че може да пропусна някое петънце, да не държа стайте стерилно чисти, както искаше той и както майка му настояваше, да не минавам два пъти седмично с парцал первазите на прозорците и да не тупам и да не обръщам всеки месец матраците.

Край на спагетите, да живеят месото и варените зеленчуци. И варените яйца. Край и на събирането на листата в градината. Ето, такива неща си мислех, докато, облегната на прозореца, наблюдавах ефирния танц на едно току-що откъснало се от близкия явор кървавочервено листо и си представях, че ми намига приятелски, докато пада в красива спирала. И си мислех още, никога вече. Нека си останат, постилайки жълто-червен килим по

голата земя, както го е замислила природата. Щях да си стоя тук и да се наслаждавам на шарките му като нормален човек, а не да хуквам като лунатик при първото отронило се листо, подгонена от крясъците на Фил, който вече беше навън с греблото в ръка: „Бързо! Падат!“ Ето какви мисли ме спохождаха понякога – безвредни, безобидни – изплуваха за миг, после отново потъваха в съзнанието ми и не се връщаха със седмици.

Веднъж, докато карах из селото, си представих, че живея сама с децата. Погледнах в огледалото към невръстния си син на задната седалка и хванах момента, когато мокрият му палец пада от устата му и той затваря очи. Пресегнах се и ловко измъкнах кутията с плодове сок от ръката му.

Стиснах здраво волана и се съсредоточих върху шофирането. И само от време на време умът ми се връщаше към фантазията, обмисляйки неизбежните подробности. Защо например върху главата му да не падне част от скелето, под което минава всяка сутрин от Чаринг Крос към Лъдгейт Съркъс? Онова, дето стоеше от месеци пред „Савой“? Или пък някой от работниците да изпусне чука си? Бам, и край. Но след шест месеца разглобиха скелето. Проверих. Така че какво... Ами комарите? Те носят зарази? Щеше да стане бързо и безболезнено на следващата екскурзия в чужбина – всяко лято в Испания, всяко лято на велосипеди, в един и същи хотел с други запалени велосипедисти. Ваканцията дойде, аз се закотвих в хотела с децата и романчетата, а Фил така си и остана невредим, затова закопнях за зимните месеци, представяйки си как се подхлъзва на леда, докато притичва до магазина за вестник.

– Стана толкова бързо! – щеше да каже Ивон, собственичката на магазина, чиито огромни като чинии очи виждаха всичко преди още да се случи. – Излезе със своя „Телеграф“ под ръка и след миг го видях проснат по гръб на леда с локва кръв под главата.

Не, не кръв, това щеше да е ужасно. Само вътрешни травми. Поклатих невярващо глава и завих по алеята към дома. Беше толкова тясна, че на места живият плет забърсваше колата. Не, това не е възможно, къде се е чуло и видяло едно падане на леда да убие човек? Затова го пренесох на стълбата – можеше да падне, докато чисти олуците. Но Фил никога не ги чистеше, нямаше как да стане. Но и не беше предвидено да става. Беше просто фантазия, с каквато се забавляват голяма част от домакините, чиито мъже не са лоши и глупави, но не са особено интересни.

Присвих очи към ниското есенно слънце и смъкнах козирката. Понеже колоезденето се бе превърнало в мания за него – преди няколко години яхна велосипеда с месианска страст и повече не слезе – почти винаги ходеше облечен в екип от синя ликра, което не помагаше с нищо за моята страст. Беше с него дори на първата родителска среща на Клеми. Влезе в класната стая, където го чакахме с госпожа Хокинс, изплува като Жак Кусто от дълбините на океана и когато седна на детското столче до мен и я погледна над найлоновите си колене като градински гном, госпожа Хокинс изпусна регистрационната книга, за която толкова се вълнуваше. А аз си помислих, че това не може да е мъжът, с когото искам да прекарам живота си. Но Фил плащаше всички сметки навреме, работеше много, беше верен, не ми посягаше, обичаше децата си, нищо, че понякога се държеше, сякаш са само мои, и често го чувах да казва: „Дъщеря ти реши, че е забавно да изсипе храната си на пода.“ Сигурно и неговата дъщеря го мислеше за забавно, нали? И нищо, че държеше да има пълен контрол над малкото ни домакинство, затова носеше дистанционното на телевизора със себе си дори и в тоалетната. Аз не му се сърдех. И не исках да умира наистина.

Ето защо беше истински шок, когато отворих вратата и видях на прага си полицай.

– Госпожа Шилинг, нали? Може ли да вляза за минутка?

Докато карал велосипеда по Дънстейбъл Даунс, веригата хълмове над къщата ни, един нискотарифен самолет, идващ от Лансероте, се приготвял за кацане в Лутън. При спускането от огромна надморска височина към по-топъл въздух химическият лед започнал да се отпуска. Един блок с диаметър четирийсет сантиметра се откъртил от основната ледена маса и хиляда и петстотин метра по-надолу намерила Фил. Мъжът ми мечтаеше да превърне тялото си в икона, но Бог явно е имал други планове за него.

Спомням си, че положих огромни усилия, за да осъзная чутото; спомням си как зяпах седналия срещу мен полицай, който мачкаше фуражката си от неудобство, като че беше извънземен.

– Парче лед ли? И откъде точно?

– От основния леден блок. – Той прочисти гърлото си смутено. – От тоалетната, ако трябва да съм точен.

– От тоалетната ли?

– Да. Известен е като „син лед“. Защото ингредиентът е смесен с разни химикали.

– Ингредиентът?

– Урината.

Това направо ме срази. Никога, дори и в най-смелите мечти, не ми бе хрумвало такова нещо. Не бях и помисляла, докато обикалях из „Сейнсбъри“. Фил да умре от парче замръзнала урина! Едно голямо парче, полетяло надолу с космическа скорост. Както се разбра впоследствие, по това време той не карал по пътя, а стоял на прелеза, почесвал се по главата с каската в ръка и мислел как да качи колелото горе. Идиотска случайност, но за жалост не първата по рода си, както ми обясни покъсно следователят, изказал съболезнованията си със съчувствен поглед над бифокалните очила, докато седях чинно в строгия си морскосин костюм и стиснати в скута

ръце. Оказа се, че само през последната година имали трийсет и пет подобни случая.

– Но през последните четирийсет години само пет завършиха фатално – добави сухо мъжът от борда на директорите на „Гражданска авиация“. С Фил ставаха шест.

– Добре. Много ви благодаря... Имам предвид, благодаря ви, че ме информирахте.

Това беше към полицаия, който седеше в хола ми. Изправих се с треперещи крака.

Полицаят също се изправи. Разпери безпомощно ръце и попита:

– Искате ли да го видите?

Машинката в главата ми се задейства.

– Къде е той?

– В моргата към болницата.

Дъхът ми спря.

– Боже мой! В найлонова торба. На някаква количка? Не! – извиках, без да се замисля.

– Не всеки е готов за това. – Той се поколеба, явно не искаше да ме остави толкова бързо. – Има ли някой... с когото искате да се свържете? Да бъде до вас в този момент?

– Не, никой. Искам да кажа... има. Много хора. Но не сега. Ще се справя, наистина.

– Може би е добре да се обадим на майка ви?

– Не, тя е мъртва.

Той се стресна. Толкова много мъртъвци!

– Всичко е наред – изрекох в желанието да го измъкна от положението, но той беше прекалено млад, за да се възползва.

– Ами децата?

– Ще ги прибера от училище.

И ето, вече ги прибирах. Е, само Клеми. Арчи беше заспал в кошарката си. Взех го, поставих го внимателно в детското столче отзад и потеглих много бавно, защото бях абсолютно сигурна, че съм в шок. Изчаках Клеми

пред вратата, без да плача и да се тръшкам, посрешнах я спокойно и тя не забеляза нищо. После ги прибрах и им направих чай. Помня, че за вечеря приготвих пилешки хапки, а ги правя само в специални случаи. На масата Клеми ми разказа за някоя си госпожица Пъркинс, която била секретна.

– Да не е секретарка?

Да, и имала мустаци. Изслушах я внимателно. После ги изкъпах и ги сложих в леглата.

Тръгнах из студената къща, хванала здраво раменете си с ръце. Спрях пред прозореца в хола и се загледах в превитите от студа есенни рози. Вдигнах очи към гонещите се из тъмносиньото небе облаци, после проследих последните слънчеви отблясъци, хвърлили дълги сенки по поляната отпред. Отидох да отворя малкото прозорче на задната врата и изведнъж вдигнах ръце към устата си и промълвих:

– Божичко!

Представих си, че падам, както сигурно е паднал Фил, преди да се превърне в отвратителна безжизнена маса. Нищо. Опитах се да си го представя проснат и с размазано лице сред папратта до превърналия се в купчина желязо велосипед.. И това не помогна. Продължих да обикалям из къщата, където живеехме от началото на брака ни, щастливи години, казах си твърдо. Прекрасна къща в прекрасно селце. Изтръскахме от джобовете си всяко пени, за да можем да си я позволим и да изпипаме всеки детайл в нея – теракота от Италия, специални викториански ключове за осветление от „Съмърсет“, топки от ковано желязо за вратите, купени в „Уейлс“. Фил пътуваше всеки ден до Лондон, трепеше се по претърпаните влакове дотам и обратно, за да осигури нужните средства за децата ни. Един посветил се на семейството си съпруг. Зачаках. Отново нищо. Нито сълза.

Шок. Определено шок. Бях чела за тези неща.

Някаква вътрешна сила ме тласна към албума със сватбените снимки; открих го забутан сред книгите до сиди плейъра. Очите ми зашариха виновно по дисковете на Фил с Нийл Даймънд и колекцията на Глен Камбел. Чух я веднъж и си обещах – никога повече. Взех кожения албум в скута си и го отворих. Краищата на една залепена на първата страница салфетка потрепнаха и отвътре изпаднаха конфети. Ето ме, хванала татко под ръка, вървя по пътеката към олтара в роклята-недоразумение с ръкави като овчи бутове и скрита зад тонове коприна. Татко изглеждаше уморен, дали от предстартовата треска или от няколкото обърнати набързо чашки, не знам. После двамата с Фил излизаме от църквата, но очите на Фил за затворени, така че, и това не помогна, нито пък сивото сако, взето под наем от „Мос Брос“, съвсем различен от налагащия се сред останалата част от мъжката конгрегация цвят. Всички бяха в черни костюми с дискретна бяла розова пъпка в бутониерата, докато неговото беше много по-светло, гарнирано с червен карамфил. Преминах бързо напред. С Фил режем торта с ужасна розова глазура, но пък направена от майка му. След това... о, не! Затворих бързо албума; на следващата снимка бяхме малко преди да заминем на меден месец. Не с прекрасна лимузина, нито с карета, теглена от понита, а като изненада от Фил – колело за двама. Нямаше как, трябваше да се кача под съпровода на весели подвиквания от рода на: “Хайде, Попи, настъпи го!”. Страхотната ми права розова пола, купена специално за случая, се разпра, а аз трябваше да въртя педалите зад моя съпруг километър и половина от кънтриклуба дотук, белите ми бикини надничаха весело под розовия парцал, а аз помахвах с широка усмивка към шумната тълпа приятели и по-голямата част от селото.

Захладня. Не знам защо, но нямах желание да запаля камината. Фил я подготвяше всяка сутрин за вечерта с дразнеща пунктуалност: точно в шест часа слагаше

подпалки, хартия, цепеници и буца въглища. Загледах се в цепениците отгоре. За мен. Всичко беше за мен. И за децата. Какъв грижовен мъж беше Фил!

Може би трябваше да споделя с някого. Когато изкажеш на глас такива неща, те стават по-реални. И сълзите се появяват. Бях чела за това. Щях да вдигна телефона и да изрека: „Татко, Фил е мъртъв.“ Така всичко щеше да си тръгне по каналния ред. Фил не беше мечтаният от татко зет, но той със сигурност щеше да се разстрои от новината. Щеше да захвърли всичко – най-вероятно юздите на някой кон – и както си е с бричовете и шапката за езда, ще запали стария очукан пикап и ще долети при мен. Нямаше да плаче. Щеше да седне до мен на натъпканите с гъши пух възглавници на дивана и да вземе ръката ми в своята, без да знае какво да ми каже. И двамата щяхме да вперим сухите си очи в килима. Вдигнах слушалката и набрах друг номер.

– Джени?

– О, здравей, Попи. Задръж за минутка. Тъкмо вадя наденичките от огъня. Джейми, спри веднага! Не, не позволявам да ядеш пред телевизора. Върни се и седни на масата. Веднага! – После отново към мен: – Извинявай, но беше кошмарен ден. Вчера Франки вдигна купон у нас и естествено няколко хлапета се напиха. Изчистих повръщаното, но към два часа през нощта намерих още една купчинка на площадката на стълбата. Нямах сили за друго, затова я обрах с прахосмукачката. Фатална грешка! Тази сутрин госпожа Бригс дойде да чисти, включи прахосмукачката и в момента цялата къща мирише на умрели лебеди. Не знам как „Глейд“ не са се сетили да направят освежител за въздух за прахосмукачка.

– Джени, Фил почина.

После нещата се развиха светкавично. След секунди задната врата се отвори с трясък, защото Джени живееше в съседната къща. След минути вратата отново се отвори,

защото Джени бе изпратила съобщение на Анджи, която живееше малко по-нагоре на същата улица, а след още няколко минути порив на вятъра отбеляза отварянето и на предната врата, когато Пеги – тя живее в къщата отсреща – чула новината от Анджи, влезе оттам. С потракващи изкуствени перли около врата и залепнала за устните цигара тя притича в хола с развяващи се от течението поли на кадифеното си манто.

Анджи се разплака и ме притисна до скъпия кашмир на гърдите си, перлите ѝ – истински – се забиха в мен и ноздрите ми се изпълниха с аромат на „Шанел“. Джени крачеше напред-назад със скръстени ръце и не спираше да повтаря: „Не мога да повярвам! Не мога да повярвам!“ Пеги се подкрепи с моето „Феймъс Граус“, наля едно и за мен, но понеже не го изпих, пресуши и него.

Но и трите бяха единомушни за едно – аз бях в шок.

След около час подновиха единомушието си, когато ме видяха да сеядя безмълвно и спокойно, с лице, което в никакъв случай не можеше да се нарече бяло като платно, докато те се суетяха наоколо, тракаха с чайници, наглеждаха децата, после присядаха до мен, прегръщаха ме и ме потупваха по гърба с думите „Горката, горката Попи!“.

Малко по-късно започнаха да подпитват нерешително дали не искам да остана сама. Чухме децата на Джени да вилнеят от другата страна на стената, нещо издумка по нея няколко пъти, после настъпи съмнителна тишина. Тя извади телефона и написа дълго съобщение, но не получи отговор. Анджи започна да мърмори със своя аристократичен акцент, че имало събрание на енорийския съвет и, като председател на настоятелството трябвало да се изкаже, но, разбира се, можело и да не се, а Пеги не спираше да поглежда часовника си, трябвало да приключи отчета на „Кори“ до утре.

– Но Силвия може да го приключи и сама – измънка, когато никой не помръдна.

– Ами, тръгвайте тогава – казах, внезапно осъзнала положението. – Аз съм добре.

Анджи и Пеги веднага станаха.

– Сигурна ли си? – попита Джени загрижено.

– Абсолютно.

– Ще ми звънеш, ако имаш нужда, нали? Аз съм на твое разположение. Ако се наложи и в три през нощта.

– Благодаря! – отвърнах и се вгледах в разтревоженото сърцевидно лице на най-добрата си приятелка. Ако очите ми имаха намерение някога да се напълнят със сълзи, сега беше моментът. Знаех, че тя е искрена и наистина мисли за мен.

Джени ме прегърна за последен път и трите излязоха, затваряйки безшумно вратата след себе си. Направеният от Анджи сандвич със сирене стоеше на масичката за кафе, здрачът вече се спускаше отвън, запаленият от Пеги огън се разгаряше бавно в камината.

Загледах се в полицата над камината, където бяха медалите и трофеите на Фил от колоезденето. Изправих се бавно и раздвижих спящите си крака. Беше рано за лягане, но на мен ми се искаше вече да е утре. Да не е денят, когато мъжът ми умря. Качих се на втория етаж и проверих децата. После си легнах.

В три през нощта, след като се взирах със сухи очи в тавана цели шест часа, станах решително и отидох на телефона. Джени отговори на мига. Сънливо, но веднага.

– Децата – изхлипах в слушалката. – Децата ми ще живеят без баща. – Сълзите най-после потекоха. – Ще останат сирачета, Джени.

Тя се забави само колкото да наметне палтото върху нощницата, да бръкне в купата за плодове за ключа от моята къща, да изтича от своята врата до моята и да изкачи стълбите.

Прегърна ме и ме залюля, докато ридаех и страдах за децата, хълцах, мокрех рамото ѝ, издавайки нечлено-

разделни звуци, и нареждах как животът им ще бъде опропастен, молах я да си представи нещастните им лица, чертаех плашещи психологически профили с отприщени престъпни наклонности, разбити семейства като тяхното и собствени деца с малформации. Мина много време, преди тялото ми да спре да се мятат в болезнени спазми, а хиперболичните образи да се утаят в съзнанието ми. Джени се отдръпна, хвана ме за раменете и най-накрая заговори:

– Обаче, Попи, хайде да си го кажем честно, той не беше сериозен фактор в живота им, нали? Не се завърташе много из къщи.

– Така е – съгласих се, бавно връщайки се към действителността. – Но ги обичаше, Джени! И това ще остави празнина в тях.

– О, разбира се, че ги обичаше. Обичаше също и Лейла.

Лейла беше кучето на Джени – досаден ирландски териер, който придружаваше Фил на колоездачните му обиколки, изминавайки километри до него.

– Да, наистина обичаше Лейла – признах аз и избърсах очи с тъгълчето на юргана.

– И прекарваше много време с нея.

Досещах се докъде ще доведе това.

– Повече, отколкото с децата си?

Тя ме погледна красноречиво с високо вдигнати вежди и всмукани навътре бузи, сякаш искаше да ми каже: „Ти го каза, не аз.“

– Не всеки е мъж приема бащинството веднага – напомних ѝ. – Особено, докато децата са малки.

Тя ме погледна в очите.

– Така е, но той ненавиждаше своето бащинство. Помниш ли как слагаше Клеми на задната седалка посреднощ и караше до магистралата и обратно, за да я накара спре да плаче? И Фил да може да поспи?

– Той работеше много. Имаше нужда от сън.

– Вярно е. Но отказа ли се поне един уикенд от съня си? Помниш ли някога да е бутал количка?

– Един-два пъти – казах ядосана, че не мога да си спомня кога е правил такива неща.

Фил беше отдаден на работата си, на велосипеда и на своето тяло; мразеше нещо да го разсейва от тях. Ние почти не го виждахме. Винаги бях сама с децата. Както щеше да бъде отсега нататък. Без промяна. Затворих очи и се помолих за смелост. Не знаех дали мога да споделя с нея. Най-после ги отворих и поех дълбоко въздух.

– Работата е там, че аз си фантазирах такива неща – промълвих.

– Какви неща?

– Представях си как Фил умира.

– Да.

– Какво искаш да кажеш с това „да“?

– Напълно нормално.

– Така ли мислиш? – погледнах я шокирана.

– Да, разбира се. И как го направи?

– Не съм го направила – сопнах се.

– Не, разбира се. Как го направи във фантазиите си.

– А, да. Ами... представях си, че върху него пада мазилка. Или част от скеле.

– Аха, някое ръждясало желязо! Или голям чук?

– Да – кимнах нещастно. – Или пък комар го ухапва в Испания.

– Чудесно – каза тя възхитено. – Аз съм стигала само до отровни скариди.

– После се отрови с белина, докато махах петната по чашите.

– Аз оставях белината вътре в чашите. По-късно я хвърлях, естествено.

– Наистина ли? – потърсих неспокойно погледа ѝ в мрака. – И ти ли си мислила за това?

– Разбира се! Животът ми щеше да бъде далеч по-прост без Тод. – Тод, съпругът ѝ, когото обожавах и

смятах за най-забавния мъж на света – толкова беше смешен, когато падаше от стола! – но той докарваше Джени до отчаяние.

– Но аз мислех често за това. Може би съм мислела прекалено често и съм го предизвикала. Разбираш ли? Каквото и да е онова, което носи лош късмет – бъг в слънчевата система, разместване на земните пластове, слон, настъпил мравка – всичко, което кара нещата да се случват, се е задействало, защото аз съм искала така. Може би съм истинската му убийца. Виж колко странна е смъртта му. Прилича на една от моите фантазии. Може би точно тази щеше да е следващата.

– Не ставай глупава, не би могла да измислиш нещо такова. И разбира се, че не си била ти. Нали не си изтичала до летището да разкъртиш онзи леден блок?

– Не, но...

– Така. – Тя замълча за момент и се замисли. – Молила ли си се?

– Да съм се молила ли?

– Да, нали знаеш, падаш на колене и отправяш молитва към Бог. Да убие Фил.

– Разбира се, че не – изплаших се аз и очите ми се разшириха в мрака. – Защо, ти молила ли си се?

– О, да – изкиска се Джени, вдигна глава и отметна косата си назад. – До крака на леглото ни, като Кристофър Робин. Със здраво стиснати очи. Но това не значи, че го правя. Тогава той разби две коли за една седмица, остави водата в банята да прокапе през тавана в новата кухня и на връщане от някакво парти в офиса се качил пиян във влака, срещнал Брайън Кънингъм и му казал, че жена му го прави с нашия майстор, после си избърса задника с домашното на Джейми по география. Същата нощ коленичих до леглото и потърсих помощ от Господ. Имаше един критичен момент, две седмици по-късно той катастрофира с мотоциклета, тогава си спомних онази молитва, но ние сме просто хора, Попи.

Не можем да предизвикваме такива неща. Кажи сега, представяла ли си си погребението?

Погледнах я ужасена.

– Да – прошепнах едва чуто.

– Аз също. Какво си искала да облечеш?

– Онази плисирана пола на „Уисълс“ и вълненото сако от „Хобс“.

– А отдолу сивата копринена риза.

– Мислех си за блуза без ръкави.

– Скука.

– Не и със сакото отгоре.

– Ох, добре – кимна замислено тя. – На погребението на Тод ще си облека пепитения костюм от „Кънтри Кежуалс“. Елегантен, но семпъл. Флиртувала ли си?

– Кога? На погребението на Фил ли? Не! А ти?

– Съвсем мъничко. Само докато излизаме от църквата. Няколко търсеци подкрепа погледи през мокри от сълзи ресници, и само с Пийт Женомелачката.

Пийт беше местният ковач, подковаваше конете на Анджи. Беше висок, рус, красив и мускулест, толкова секси, че влезеше ли подвижната му ковачница в селото, жените настръхваха.

– Защо Пийт Женомелачката ще идва на погребението на Дан?

– Не знам. Не съм търсила логика. – Тя прокара несигурно ръка по косата си. Изглеждаше уморена. – Сигурно катафалката се тегли от коне.

– Както правят на Източния бряг? Като братята Крей ли?

– Боже, това е само фантазия, Попи!

Стушихме се една в друга и потънахме в размишления. Единствената светлина идваше от коридора на първия етаж, Джени беше запалила лампата, преди да се качи при мен.

– Предполагам, че ще го направиш в църквата на селото – каза тя след известно време. – Имам предвид, истинското погребение.

– Мисля, че да. Определено да.
– Всички ще дойдат – предупреди ме тя. – Знаеш какви са местните.

– Знам.

– Тъмни очила?

– Сигурно.

За да скрия сухите очи, помислихме си и двете.

– Всъщност ще бъде доста гадно – изрече бавно тя. – Наистина ще имаш нужда от тях. Бъди сигурна, че ще се разплачеш.

– Наистина ли? – погледнах я напрегнато; надявах се да излезе права.

– Наистина – отвърна убедено тя. – Отнет е човешки живот, Попи. Един млад мъж си е отишъл. Това е много тъжно. Ще плачеш, казвам ти. Но не се чувствай виновна, ако не преживяваш и не плачеш достатъчно. Никога не си искала да се омъжиш за него, просто се поддаде. Ти беше добра съпруга, защото той беше баща на децата ти. Но нека не се заблуждаваме, още няколко години такъв живот и щеше да го напуснеш.

– Не го мислиш наистина.

– Не го мисля, знам го, Попи. Щеше да се отървеш от него. Просто стана малко по-рано.

При тези думи усетих лек сърбеж между лопатките на гърба си, където някога може би ще ми пораснат крилца. Сърбежът бе последван от цял камион с вина, изсипа се върху тях като юмрук и аз се свих на леглото. Останахме дълго така: Джени завита в своето палто от камилска вълна със свити колене и аз, облечена в огромна тениска и скрита под юргана. През стената до нас долиташе лекото похъркване на Тод, както го наричаше Джени, или Дан, както предпочитах да го наричам аз. Всъщност не беше толкова леко, в определени моменти достигаше завидни висини. Тя ме погледна ужасено.

– Не знаех, че го чуваш.

– Само от време на време.

– Вече ще слагам възглавница върху главата му.
– Недей. Не ми пречи. Дори ми харесва. Звучи... мъжкарски.

И автоматично се сетих колко женствен беше Фил. Взискателен. Чист. Два душа на ден. Четка за нокти. И спеше като мишка.

– Е, поне съм спокойна, че няма шанс да чуеш нещо друго – отбеляза мрачно тя.

Не отговорих. Нарастващата липса на интерес към сексуалната страна в брака на Джени беше тема за друга нощ. А и това не беше напълно вярно. Не беше често, но понякога ми се налагаше да слагам тампони за уши.

– Тръгвай, Джени – казах след известно време.

– Сигурна ли си?

– Да.

– Ще дойда утре.

Кимнах и се опитах да ѝ се усмихна. Тя стана, прегърна ме и излезе. Заслушах се в стъпките ѝ по стълбата, после чух затварянето на вратата. Знаех, че ще се върне при първа възможност. Знаех също, че съм благословена с такава приятелка и че преместването ми в това село беше най-доброто решение, което съм взимала. Близостта с Джени беше достойна компенсация за моя брак, тя щеше да ми помогне да си стъпя на краката. И макар да усещах тежестта в сърцето си, докато се тътрех до тоалетната и обратно в стаята, където се свих на леглото с мисълта за следващия труден момент – как да кажа на Клеми – част от мен вече търсеше къде да скрие медалите и трофеите от полицата над камината, отбелязваше си да свали още утре снимките от „Тур дьо Франс“ от стената в тоалетната и да продаде уреда за гребане в зала по интернет. Имаше и още по-разведряващи мисли. Вече нямаше да се събуждам от пъшкането му, докато правеше коремни преси сутрин до леглото. И никога повече нямаше да намеря на вратата на хладилника бележка: „Попи – задачи за деня“. Част от мен си мислеше още:

„Край вече, Попи Шилинг. Край с мислите, че никога нищо не ти се случва. Най-последно нещо в живота ти се промени.“

2.

Невинаги е бил такъв, разбира се. Говоря за Фил. Невинаги е бил скучен, пунктуален, прекалено загрижен за здравето и доброто си физическо състояние, което си е една огромна суета, ако питате мен. Невинаги е искал апарат за мерене на кръвното налягане за Коледа или пътека за бягане за рождения си ден. Невинаги е бил толкова зает със себе си. Имаше време, когато беше доста... е, не мога да кажа чак забавен, но нормален. Беше част от компанията, с която излизах в Лондон, когато живеех в Клапам. Братът на някой си го познаваше от университета. Дали не беше братът на Тес? Той учеше в Дърам. Както и да е, ходеше с нас по дискотеки и купони, но седеше не на отрупаната с бира маса, където бях аз, а на другата, с хора, които почти не познавах. Беше симпатичен. Фил Симпатягата. Бен все казваше: „Фил е голям симпатяга, но не го познавам добре.“

Бен беше моето гадже. С прекъсвания и нови подеми връзката ни бе започнала, когато навърших петнайсет и продължи до университета. Беше като в комедиен сериал – запознахме се в училище, ходихме около година, скъсахме за година, после в девети клас се събрахме за шест месеца, след завършване на гимназия се разделихме за една година и накрая отидохме заедно в университета. Не го бяхме планирали, но се случи така, защото закъснях с държавните изпити и единственото място, където можех да запиша история, беше Йорк. Където беше Бен. Изплаших се да не си помисли, че го преследвам, но той го прие много добре, държеше се супер и след първата година се събрахме отново за следващите три. Търпяхме неизбежните шегички, че сме като семейна двойка, и приятелките все ме питаха, дали някога съм